

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 323 setembre del 2014

11 Setembre
2014

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras **MULTIMARCA**

OPEL

RENAULT

SEAT

CITROËN

PEUGEOT

Volkswagen

Audi

BMW

NISSAN

Recollida a domicili i substitució de cotxe gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. ITV 100%

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Frankfurt Parera

95 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili
Aleslla, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.
Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Camí Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL · LABORAL
- COMPTABLE · ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos · 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

RESTAURANT

PETIT CANIGÓ

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA ·
MENJARS PER EMPORTAR
EL DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

Mas Vell

RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Voluntat de Voler Votar**Disseny i muntatge:** Taller de publicitat.**Publicitat:** 93 555 80 06**Imprimeix:** Jobagraf.**Tiratge:** 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87**GENT DEL MASNOU**Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

Primeríssim OFRENA FLORAL DE LA DIADA

Dijous 11 de setembre del 2014, a les 12, Ofrena Floral a la plaça de l'11 de Setembre. La *Coral Xabec* hi participarà. Tots els socis i simpatitzants de **Gent del Masnou** hi sou convidats.

LA Coral Xabec DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Editorial **GIREM FULL I ANEM PER FEINA**

Per a la majoria de ciutadans d'aquest país nostre s'han acabat les vacances i, després d'aquest breu parèntesi estival, toca tornar a la feina i retrobar aquells assumptes pendents que han fet la migdiada als calaixos, bo i esperant, pacients, la nostra tornada.

Enguany, ai las, les vacances s'han vist alterades per una infausta notícia, que ha sacsejat l'opinió pública de casa nostra i la dels nostres veïns. Ens referim a la confessió-declaració de l'expresident Pujol sobre una important quantitat de diners de la seva família, procedent d'una herència paterna, dipositada a l'estranger, sense declarar i, per tant, sense pagar-ne impostos.

Les males notícies sempre arriben a deshora i, en aquest cas, no podia ser pitjor el moment de l'esbombada davant els reptes que tenim entre mans: la proximitat de la Diada de l'11 de Setembre i la Consulta del 9 de novembre proper. A hores d'ara, se n'han dit de tots colors i no cal que nosaltres atiem més el foc dels despropòsits i les especulacions. Coneguda la desafortunada declaració, deixem que siguin les autoritats tributàries i les instàncies judicials les qui determinin el grau de punibilitat d'aquesta acció que emmascara, tristament, la llarga trajectòria d'un home al qual, malgrat l'ensarronada, se li ha de reconèixer una tasca ingent al servei del país.

Dit això, creiem que el millor que podem fer és girar full i anar per feina, no sigui que, marejant la perdiu, malbaratem el temps amb disquisicions estèrils que només alimenten els qui volen torpedinar les nostres aspiracions.

Com hem dit, s'acosten a tota màquina dues dates de gran importància: la Diada de l'11 de Setembre i la Consulta del 9-N i cal que ens traiem la son de les orelles i fem tot el que puguem per a l'èxit d'amdues cites.

A part de participar als actes que s'organitzin a la nostra Vila amb motiu de la Diada, la Diagonal i la Gran Via de Barcelona han de quedar petites per acollir la multitud vinguda de tot Catalunya per configurar la "V" festiva i reivindicativa que demostrí al món, una vegada més, que el veritable actor i protagonista de tota aquesta moguda és el poble ras. Si encara no ho heu fet, apunteu-vos-hi per a una millor coordinació entre els diferents trams. No badem.

Pel que fa la Consulta del 9-N, també hi ha molta feina per fer, especialment en la tasca de convèncer els indecisos, tal vegada aquelles persones més properes de la família, amics, companys de feina o de barri que encara estan dubtosos de quina posició adoptar davant les urnes. Que sàpiguen que tenen tot el dret de participar i d'expressar la seva opinió, lliurement i sense pors, pel simple exercici del dret a decidir i per legitimitat democràtica.

Girem full, doncs, i anem per feina.

El President

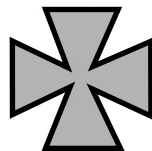

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
JORDI PUJOL I SOLEY Joan Camps	6
IN MEMÒRIAM <i>Waldia Pla i Rosés</i> Joan Muray	7
GENT AMB GENT <i>Rita Terradas Estrada</i>	8
CRÒNIQUES	10
<i>Rauxa</i> Esteve Pujol	10
<i>La Renclusa</i> Marià Aran	11
<i>XIV Marató de veus líriques</i> Joan Muray	12
UNA LLÀSTIMA Joan Maresma Duran	14
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	16
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	18
LA PUNTA DE LA LLENGUA Esteve Pujol	18
PARLEM DE LLIBRES August Garcia i Orri	19
DITES I PERSONATGES POPULARS Albert Vidal	19
ELS TRES MOSQUETERS Josep Condeminas	20
LES NOSTRES FAMÍLIES AVUI Aleix Ripol Millet	21
GENT DEL MASNOU INFORMA	22
ARRAN DE SÒL Pledebut	23
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	23

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Setembre 2014 --

1	dilluns	Fàbregas
2	dimarts	Dominguez
3	dimecres	Aymar
4	dijous	Viayna C
5	divendres	Riera
6	dissabte	Fàbregas
7	diumenge	Fàbregas
8	dilluns	Aymar
9	dimarts	Ocata
10	dimecres	Viayna C
11	dijous	Viayna C
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Dominguez
14	diumenge	Dominguez
15	dilluns	Ocata
16	dimarts	Riera
17	dimecres	Fàbregas
18	dijous	Viayna C
19	divendres	Dominguez
20	dissabte	Aymar
21	diumenge	Aymar
22	dilluns	Riera
23	dimarts	Fàbregas
24	dimecres	Viayna C
25	dijous	Dominguez
26	divendres	Aymar
27	dissabte	Ocata
28	diumenge	Ocata

29	dilluns	Fàbregas
30	dimarts	Viayna C

-- Octubre 2014 --

1	dimecres	Dominguez
2	dijous	Aymar
3	divendres	Ocata
4	dissabte	Riera
5	diumenge	Riera
6	dilluns	Fàbregas
7	dimarts	Dominguez
8	dimecres	Aymar
9	dijous	Viayna C
10	divendres	Riera
11	dissabte	Ocata
12	diumenge	Ocata
13	dilluns	Dominguez
14	dimarts	Aymar
15	dimecres	Ocata
16	dijous	Riera
17	divendres	Fàbregas
18	dissabte	Viayna C
19	diumenge	Dominguez

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.30 - 14 i 16.30 - 21	9.30 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 14
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 14 i 16.30 - 20.30	9 - 14

nocrocfanfàstic b o ú s t i A a s t a t e m i a g u e s a r f a s t a t e m i a g u e s a r c o l a n o e s t i c d a c o r d a m b

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandrindrà correspondència amb els seus autors.

SOROLL INFERNAL

Sr. Alcalde,
Per la Festa Major no volem ser despertats pel soroll infernal dels dimonis ni dels trabucaires! Aquest esdeveniment no mostra cap respecte per als infants que el dia abans, per la revetlla, van anar a dormir tard i que es desperten atemorits, ni tampoc per als avis ni per als malalts.

Desitjaria que l'any que ve no tornessin a sortir tan aviat. Les dotze del migdia és una bona hora.

Els infants, els malalts, els avis i molta més gent segur que us ho agrairan.

Montserrat Valldeperas Roig

LA PLACA DEL MENJADOR

Dia 25 de juliol, cap al vespre, estant de vacances lluny de casa, rebo un missatge del meu fill *Què haig de fer amb la placa del menjador?*; ...com que li hem encarregat de regar les plantes, penso en un error ortogràfic... *Què vols dir?*, li contesto... *No saps res d'en Pujol?* ...em replica. Poso la TV i ...estupor, indignació, incredulitat, etc... i tots els qualificatius imaginables, però la realitat s'imposa i de seguida començo a valorar el mal que pot arribar fer, ja que, de bé, al meu entendre, no en fa cap. Penso com afectarà la societat catalana i el

procés d'independència, en general, i al meu partit en particular.

Passats més de deu dies, un cop empassades i païres totes les notícies i informacions escrites, radiades i televisades a Catalunya (les de fora són tendencioses i interessades), m'imposo un judici sever a la persona; espero sense gaire confiança que les institucions i tribunals de l'Estat facin bé la feina; i un gran respecte per la figura del líder que va guiar-nos a molts, col·lectivament, en l'enorme tasca de reconstruir la Nació, després de la derrota davant el franquisme. Et desitjo, Jordi, ara que ets un ciutadà més, que el llinxament polític que t'espera estigui a l'altura d'un País educat. Tampoc no hi tinc gaire fe, la veritat. I ara què? Doncs els convergents, com sempre, seguir treballant per les nostres conviccions, predicant el bon govern, la modernitat, moderats en les formes, realistes en el discurs econòmic i social, donant suport als catalans que volen decidir democràticament independitzar-se d'Espanya civilitzadament, sense complexos i amb el cap alt, la tasca feta i la que estem fent ens avala. El President Mas n'és el garant, malgrat tots els atacs, de dins i de fora, que hi ha... i haurà. Si ens con-

jurem al seu voltant i la societat, tant política com civil, sap resistir, guanyarem; aquesta vegada és a les mans de tots i no hi valen excuses, només nosaltres, els ciutadans, en tenim la responsabilitat.

Evidentment no retiraré del menjador la placa de plata signada pel President del meu País agraint-me la dedicació de molts anys al servei del Poble, és i serà sempre un honor.

Marià Aran i González

SENSE PERMISOS

Fa un any, sobre aquesta mateixa data, vaig escriure sobre el mateix tema, en vista que tot segueix igual. Em refereixo al local garatge del carrer Santiago Rusiñol, 8, que sense cap tipus de permís, fan servir d'oratori, de col·legi i de cuina. Portem des de principi de l'estiu de l'any 2011 que un senyor Regidor ens va dir que aquesta mesquita no es faria. Seguim igual; aquests senyors fan el que volen i tot, repeteixo, sense permisos. Algú del Masnou o d'on sigui pot estar fent algun tipus d'activitat en un local sense permís de l'Ajuntament? Que ho provi algú, perquè el resultat serà que l'hi faran tancar. I és lògic perquè haurà de reunir els principis de seguretat i de sanitat d'acord amb el que s'hi vulgui fer. Estem cansats de reunions i promeses que no s'han complert, de trucar a la policia, que té molta paciència. L'Ajuntament a l'estiu de l'any 2012 va finalitzar l'expedient per poder clausurar el local. Pregunta: per què no ho han fet? Ens agradaria saber-ne el motiu, és per o què passa?

Ara ens diuen que, la modificació puntual del Pla General, hi ha uns partits polítics que figuren en el consistori que no volen aprovar-la. Si ho haguessin clausurat a l'any 2012 d'acord amb l'expedient fet, això estaria resolt i ara no tindrien aquesta excusa per no fer-ho, ja que són dues coses diferents.

L'Ajuntament els va buscar un altre local que reunia les condicions adequades a les seves necessitats, però no els va agradar, i l'Ajuntament va consentir que continuessin aquí on estan actualment.

Estem molt decebutos amb els dos partits que governen; els coneixiem, són veïns del poble i ens han estat enredant molt de temps. Espero que a les properes eleccions de l'any vinent no surtin votats, no els partits sinó les persones que els formen.

Gràcies per llegir aquest escrit, hi estigui d'acord o no. Quan vam sortir per TV3 per denunciar aquest fet, gent del poble i de fora del poble van quedar sorpresos que estiguessin fent una activitat sense cap mena de permís.

Rosa Mercè Flo i altres veïns d'aquest local

**FES-TE
SOCI DE
GENT DEL
MASNOU**

Dr. Agell, 9

93 126 82 20

gentmas@suport.org

www.gentdelmasnou.cat

JORDI PUJOL I SOLEY

Joan Camps i Ortiz

Sóc expert en la síntesi additiva i subtractiva del color, deformació professional que em permet percebre la política com si fos l'espectre visible. O sigui, que havent-les vistes de tots colors, no puc percebre més enllà de l'infraroig i l'ultraviolat on s'amaga la corrupció del règim constitucional que ens han encolomat.

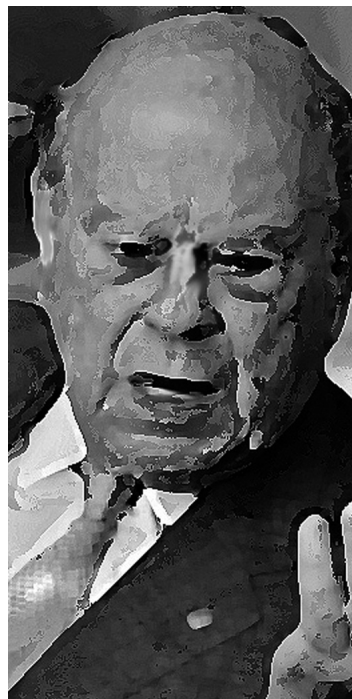
Una vegada més comprovem que *hom pot enganyar molt temps tothom, però ningú no pot enganyar tothom sempre o quan hom, intel·ligent, es malbarata a voler ser més llest que savi acaba ensenyant el llautó.* Si en tota persona hi ha una trinitat, jo em mantinc fidel a Pujol, no a l'home llest que ell s'ha cregut ser, tampoc a l'home imprudent que ara ha confesat ser, però sí a l'home que, enganyant-nos quasi a tots, jo em creia que era. Tot i això, no cauré en l'error de fer-hi més llenya. Davant dels conflictes seriosos que han pogut comprometre la meua dignitat sempre he resolt barallar-m'hi epistolament. En la prolífica correspondència que he mantingut amb Jordi Pujol he trobat prou material que m'evita, a toro passat, abraonar-m'hi.

"1 d'abril de 1994" Fa vint anys jo li escrivia: "*Benvolgut President, ...CDC, no deuria d'anar mai de la mà ni del PSOE ni del PP ... perquè mantenen ...animadversió ancestral contra Catalunya.*" "...l'argument de recolzar la governabilitat d'Espanya em sembla ara injustament magnificat... Cal recordar que el PSOE... és el partit de Juan Guerra i d'en Sala... l'home de Filesa i el més acarnissat detractor del que fou Banca Catalana i el que encara és a la teulada, l'afer Casinos de Catalunya" "...perquè doncs ara en Roca s'ha de malbaratar per evitar-li al PSOE... la investigació parlamentària en el cas Filesa? ... quan el lògic seria ... no evitar... una dimissió presidencial i la convocatòria d'eleccions." "És que ens creiem que els caps d'en Roldán i d'en Rubio portats com segalls a l'escorxador salvaran la nostra pròpia dignitat? Prou, si

us plau!" "No ens agrada un discurs com el blat de moro que es dona als pollastres abans del sacrifici, ens agradaria... recuperar el discurs digne que ens encamini ... ser una Nació,... i no... la indignitat d'haver-nos enllotat per un plat de lleties." Acabava la carta amb l'epíleg: "*La meua baixa del partit, únicament està retinguda perquè un dia vaig assumir incondicionalment el meu recolzament a vós. Potser ara, si no expliqueu bé això, més em valdria no ser fidel a la paraula donada.*"

"31 de maig de 1994" Seixanta dies després li confirmava: "*Benvolgut Jordi Pujol i President,*" "*He de comunicar-te que en data d'avui he demanat la meua baixa a l'agrupació del Masnou a la qual estic inscrit.*" "...aquesta decisió m'ha costat molt de prendre, donat que la meua militància data de l'any 1981 i m'hagués agradat tenir els estímuls suficients per a continuar-hi." "*Com a militant he defensat al Partit i les crítiques sempre les he fet directament a tu o a Miquel Roca, i per escrit. Així he pogut aguantar estoicament i donar el meu parer: sobre l'etapa Prenafeta,... també vaig fer l'advertiment anticipat que l'Observador (el diari que havia de desbancar La Vanguardia) seria un desastre, vaig voler creure en la bona fe del cas Catalana tot i haver estat un greu perjudici per a l'empresa on jo treballava, però en canvi se m'ha posat el nas vermell cada vegada que he sentit parlar de Casinos i he viscut un malson quan en Culler ha anat de candidat municipal"* "vull agrair no haver entrat en el govern del PSOE... però no m'agrada que en lloc del casori s'hagi fet un concubinat en un moment tan inoportú." Finalitzava l'escrit: "*Considera aquesta carta un gest d'alt respecte a tot el bo que has fet per a Catalunya, però,... vull deixar el testimoni clar de com CDC pot perdre un militant.*"

La resposta de Jordi Pujol és del 18 de Juliol de 1994 i reproduïxo íntegrament:

"Amic Camps,

Vaig rebre la teua carta de 31 de maig així com una informació d'en Jacint Mora que va estar parlant amb tu.

Lamento la teua decisió i també les raons que em dones. Jo no em sento cofoi per tot el que he fet, ni de bon tros, però crec que en conjunt he servit Catalunya amb il·lusió, fins i tot amb passió, i que el resultat no és tan dolent com tu dius. Com a patriota català no em puc sentir del tot satisfet del punt on hem arribat, però crec que és innegable que un progrés l'hem fet. Seguirem treballant-hi.

Agraeixo que m'hagis volgut informar de la teua decisió amb franquesa. Vull que sàpigues que si algun dia vols tornar a CDC hi seràs rebut amb joia. I sincerament crec que segueix essent la millor eina política de què disposa Catalunya.

Ben cordialment,
Jordi Pujol"

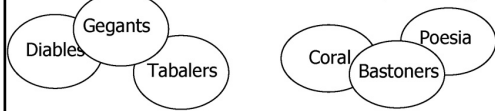
D'acord amb el títol del meu article anterior a *Gent del Masnou*, cal seguir amatents: "esperar i veure": no sigui que els arbres no ens deixin veure el bosc, que l'anècdota no ens aturi en el camí d'assolir l'horitzó que ens mereixem.

11 DE SETEMBRE DE 2014

A LES 10 DEL MATÍ

**DAVANT L'EDIFICI DE L'AJUNTAMENT
A ROGER DE FLOR -antic corrous-**

Voluntat

Via

Votar

TARDA
BARCELONA

INSCRIU-TE A LA
VIA CATALANA 2014

FES-TE VOLUNTARI/A
DE LA CAMPANYA

FES UN
DONATIU

DEPEN DE TU

In memòria

WALDA PLA i ROSÉS

Novel·lista. El Masnou 1913-2014

Joan Muray

Vocal de Cultura

Dona intel·ligent, culta, lliure i de fort caràcter. Així la podem definir. Tot i que sempre va voler fugir de la notorietat, volia viure la seva vida, tranquil·la, envoltada només dels seus animals, que, com deia, mai no et traïen.

Però la seva llarga vida de cent anys no ho fou, ja que al llarg d'ells va haver de patir moltíssim, tant en la vida de matrimoni com en la de mare, etc. I, per si fos poc, quan ja arribava a prop dels cent, primer quedaria quasi cega i finalment perdé l'*oremus*. Quan la veies era una ombra del que fou. Suposo, coneixent el seu caràcter, que, si hagués estat bé, no hauria permès que la seva persona fos exposada en aquell estat. Els qui la recordaven de jove comentaven la seva bellesa i elegància passejant un parell d'esplendorosos gossos pel Camí Ral, com un ésser cinematogràfic.

Era filla de nissaga marinera masnovina per tots cantons, tot i que el seu pare, Anton Pla i Manent, fou un empresari aventurer a Amèrica, primer al sud i després al nord. Ella, però, va inclinar-se per les lletres, faceta que compartia amb altres parents seus, com l'escriptor i poeta Marià Manent i Cisa, cosí germà del seu pare, i el fill d'aquest, el poeta, historiador i crític literari Albert Manent i Segimon (traspassat recentment) o la seva cosina, la també novel·lista Cèlia Sunyol i Pla.

La seva vida literària fou, malauradament, curta en títols. Va deixar publicades les obres següents: *Salt d'euga* (1961), *Amarga joia* (1968) i *Quan el vent dansa amb el destí* (2009). I fou el destí qui li portà una vida atzarosa, que segurament va influir en la seva vida literària, fet que impedí deixar-nos moltes més proves del seu talent i de la seva visió crítica.

Precisament a la seva darrera obra publicada reflecteix la hipocresia de la societat benestant dels anys 60 i 70 del segle passat a través dels ulls de la protagonista de la novel·la.

Una altra mostra del seu enginy són, com heu pogut comprovar, els títols mateixos de les seves obres, que, tot i ser per a novel·les, o precisament per això, són ben originals i escaients per a cadascun dels seus continguts.

Als darrers anys és quan la vaig conèixer millor, la fèiem petar, no importa el tema, sempre era interessant i no semblava pas, que ho fessis amb una dona de la seva edat. Tenia l'esperit jove, malgrat que de tant en tant sortien les seves "neures", que a voltes no podies escatir si eren reals o és que realment li passava tot el que et contava.

Contava coses i fets de la seva llarga i variada existència que era difícil saber si havien passat realment o podia ser l'argument d'una novel·la. Tenia una imaginació desbordant.

Com tot ésser excepcional, vivia la seva vida a la seva manera, compartint-la tan sols amb qui sabia que la podia entendre. Gràcies, Walda, pels bons moments passats. Per permetre'm compartir-los i per les ensenyances que en donares.

AMNISTIA INTERNACIONAL

Grup Maresme

Divendres 19 de setembre a les 19.30 a la segona planta de Can Malet, Xerrada-col·loqui de JUAN SOSA MALDONADO, defensor de Drets Humans mexicà

"Juan Sosa Maldonado és un defensor dels drets dels pobles indígenes d'Oxaca a Mèxic. Fou torturat i fet desaparèixer l'any 1998. El van empresonar tres anys per delictes no comesos. Estudià dret per poder ajudar d'altres presos indígenes. Finalment alliberat, el 2013 el van tirotejar per haver defensat els drets humans. Actualment està acollit al programa de protecció de Defensors del Drets Humans d'Amnistia Internacional."

Ho organitza: Grup del Maresme d'Amnistia Internacional Catalunya. El Masnou 2014

GENT AMB GENT CONVERSES

Rita Terradas Estrada DEL CARRER DE LA POCAFARINA *He sabut adaptar-me als nous temps*

Per molt que ens sembli conèixer una persona, quasi mai no podem entrar en els seus sentiments més profunds, aquesta entrevista n'és una mostra. La Rita va néixer al carrer de Sant Rafael quan tothom encara l'anomenava carrer de la Pocafarina; i sentir-la parlar és com obrir un llibre d'un nombre infinit de pàgines que, per llegir-lo, es necessitaria una vida sencera; però de ser possible aquesta lectura de cap a peus, en seguir escoltant-la, el que digués seguiria sorprenent-nos. Aquesta entrevista és una aproximació al perfil singular de qui, sent tal com raja, és com un toll de saviesa on hom, en beure-hi, no acabaria mai la set.

Quin és el succés més remarcable de la teva vida?

Casar-me i formar una família. Em sento orgullosa d'haver obert la llar d'infants "Nosaltres a ca la Rita" on hi havia hagut "L'Hort dels Tarongers", que era dels avis. Una empremadoria amb tota mena de dificultats, sobretot les administratives plenes de paperam que les noves lleis ens han anat imposant, avui és un valor social per al poble i també una opció educativa que continua sent regida per la nostra filla Montse.

...i fora del que ha estat aquesta ocupació vocacional?

Hi ha una època dels meus grans records. A casa van privar-me de veure en Jordi perquè érem molt joves i aquell impediment va fer esclatar en mi un gran passió, un amor en secret ple d'emocions que encara recordem com una aventura trepidant.

Parles d'un amor apassionat i inevitable?

Jo treballava a les òptiques Cottet i feia hores extres, diners que cobrava a part del jornal i que els pares deixaven que em quedés. Moltes d'aquelles hores extres mai treballades van servir-me d'excusa per quedar-me a Barcelona i trobar-me d'amagat amb en Jordi. El nostre lloc era a prop de l'Estació de França, a la plaça sota l'estàtua de la Dama del Paraigua que hi ha al Parc de la Ciutadella, un lloc romàntic on se'ns feia curt el temps quan vesprejava. Aquell pretext de fer hores extra em donava el mèrit de ser

molt treballadora i em permetia arribar tard a casa sense que ningú em digués res.

Ningú no us va veure? La xafarde-ria és maliciosa i aleshores era pit-jor que el gran germà!

El pare feia molt de respecte, quasi por, però van ser molt cauts i hermètics. Al tren de les set del matí érem una colla d'amics que anàvem plegats a treballar a Barcelona, però només ho sabia la Montse Arquimbau, que em portava les cartes que m'escrivia en Jordi. Aquesta complicitat enmig de la prohibició excitava més encara el desig de veure'ns. El pare era molt dur; però jo, de testarruda, ningú no em guanyava. No li tinc cap ressentiment, però va declinar el meu fervor cap a la mare, molt més tolerant i comprensiva. Tinc una fotografia d'ella a la tauleta de nit i m'agrada molt quan sovint em diuen que m'hi assemblo; tot i així, de caràcter sóc més com l'avi Pepet.

Tots els pares d'aquella època eren molt intransigents; tan diferent era el teu cas?

Les meves amigues també estaven sotmeses a un control desmesurat. Però la repressió no evitava que passessin drames particulars que feien parlar i el meu pare volia evitar qual-sevol perill. Fixa't quin exemple! Jo sempre havia desitjat una bicicleta, però a la meva germana, sent més gran, la hi van comprar abans que a mi; però un dia pedalant per la baixada de ca l'Estol, en Santi, un amic del carrer, l'empenà i la féu caure de nas-

sos a terra i es pelà tota la cara. Aleshores el pare va penjar la bicicleta a les golfes i va decidir que cap de nosaltres dues no aniria mai més amb bicicleta. Un excés de protecció que el feia ser molt sever. Eren temps diferents i no va pair gaire bé el fet que jo estigués per en Jordi.

Tot i això, portes una eternitat casada. Què va passar amb el teu pare?

En Jordi i jo ja ho havíem acordat: un dia vaig carregar-me de valor. No ri-guis, eh? Vaig agafar una estampa de santa Rita i vaig plantar-me davant del meu pare, que s'estava afaitant. És com si ho visqués ara. Imagina-te'! Serios com una estàtua, en veure'm preguntà "Què hi ha?, què vols?"; jo vaig respondre "Ja n'hi ha prou! Avui aniré al cine amb en Jordi, t'agradi o no t'agradi!" Sort que santa Rita estava amb mi, perquè el meu pare, a part d'inassequible, també era molt ell mateix per donar el braç a tórçer. Al final tot va quedar amb un sorrut "Ja en parlarem!", que va permetre'm fugir sense esperar la reacció.

Ja ho diuen que el lleó no és la fera que ens pinten.

Des d'aleshores tot va anar millor i a poc a poc sobre rodes. Encara vam festejar set o vuit anys. Però, ep!, que casar-se no era tampoc fàcil, calia saber on aniríem a viure. Vam mirar algunes de les cases d'en Vives que hi havia per llogar, però no anàvem sobrats. Jo treballava a les oficines de cal Soberano i en Jordi havia just començat amb una fabriqueta de teixits pròpia al carrer del Pou. Finalment va ser l'avi Pepet qui, assenyalant-me on hi havia hagut la cort de les vaques, va dir-me "No us agradaria que us donés aquest davant per fer-vos-hi la casa?".

Fixa't l'avi! Que, havent-hi les filles, va tenir la voluntat de cedir-nos aquell patrimoni del qual la mare, com a la gran de les filles, era l'hereva. A partir

d'aleshores treballant moltes hores i ajudats per la paciència d'en Bolart, el constructor, vam poder assolir el niu per casar-nos.

Això de santa Rita et delata com a creient. Ho ets?

Vaig ser de les últimes batejades a l'església de Sant Pere el 24 de juny; i el 18 de juliol va esclatar el cop d'Estat. Havent cremat Sant Pere, en acabar la guerra es va habilitar com a església l'antiga fàbrica de can Quiroli, on ara tenim un espai de magatzem per guardar-hi tota la tramoia, guarniments i utilitatge de l'Associació de Veïns del carrer de Sant Rafael. Allà també s'hi va casar la meva tia Ramona i s'hi van batejar tots els nats durant la guerra.

Fa molts anys d'això. I ara què! Segueixes sent practicant?

Sí! Molt agraïda a santa Rita i m'agrada viure al carrer de Sant Rafael. Per cert que ara també celebrem la seva diada com una festa més del veïnat. No sóc gens missaire, eh! És que, mira, una vegada a missa, quan la Montse era petita se'm va escapar cap a l'altar i, bé, vaig córrer per agafar-la; i més tard el mossèn em va cridar per dir-me "Si un dia no tens amb qui deixar-la, potser que et dispensis de venir a missa". Però això no em va afectar, la meva fe està molt ben arrelada, prego molt sovint amb un diàleg molt directe amb Déu, una conversa en veu alta i de tu a tu; segur que m'escolta i fins i tot diria que sempre em respon, tot i que no sempre em dona la raó; penso que és igual de sorrut com el meu pare. Però és com

un amic invisible que sempre tinc a l'abast.

Et noto un autoritarisme dissimulat. Has sigut severa com a mare?

Alguna vegada m'he passat volent imposar la meua voluntat, però he sabut adaptar-me als nous temps; als fills, els ho hem fet tot molt més fàcil. Quan l'Anna i la Montse eren joves em deien "Quan tinguem anys o quan treballem, ens n'anirem de casal"; i jo els responia "Podeu anar-vos-en quan vulgueu; però, si feu coses estranyes, em sentireu". I és clar que n'han fetes, de coses estranyes i impensables en la seva joventut, però estem molt cofois de la seva trajectòria, d'elles i del nostre fill, en Jordi. Ens agrada veure'ls com més emancipats millor, però els tenim molt propers i ara amb tots els néts.

O sigui, al final exercir de iaia és com el cim de les teves expectatives?

No, jo no sóc la iaia, a casa la iaia era la Llucieta, la mare d'en Jordi. Jo sóc l'àvia i sí, ho reconec, m'agrada molt exercir-ne tant com puc. Com a mínim un dia a la setmana tots cinc néts ens vénen a dinar, com si visquessin amb nosaltres.

Heu conservat la casa pairal i el clan de can Pinas sembla més potent que mai?

Sí, la Montserrat, en quedar-se vídua, va voler viure sola, però en aquella casa tan gran ens era preocupant, a vegades em fixava en les finestres i comentava "Mira la tieta ja se'n va a dormir". Sortosament la seva filla, en

fer obres a casa seva, va venir a viure-hi temporalment; i les nétes, per no tornar a deixar l'àvia sola, van influir a quedar-s'hi definitivament. La casa dels avis torna a ser plena, estem més tranquils i el carrer torna a tenir el bullici d'abans. Quan hi ha partits de futbol, que li agraden molt a la meua germana, traspassa el carrer i ve a veure'ls a casa.

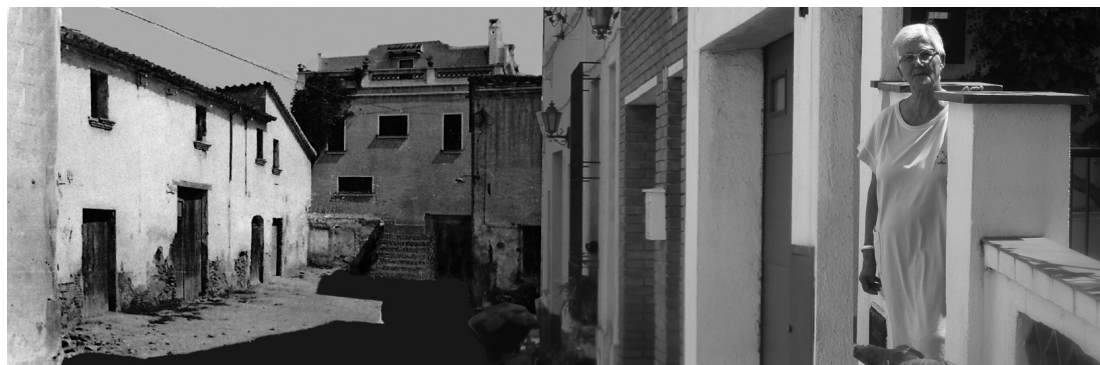
La família continua ben avinguda com abans, però moltes coses han canviat. Ja no hi ha les vaques, cap al vespre s'enyora l'arribada del carro i el cavall, el soroll de les lleteres d'alumini de les dones que venien a buscar la llet acabada de munyir, fins i tot hi trobo a faltar la fetor de la cort i a l'agost el traginar de la verema. Els petits que vam trepitjar el raïm no ho oblidarem mai. La plaça de la Pocafarina blanca del magatzem de calç, el manyà, la ferria on forjaven les llantes de les rodes de carro i on ferraven els cavalls del poble.

Per als qui no hi vivim, ens sembla molt millorat al carrer de Sant Rafael. N'està content el veïnat?

El carrer està bé. Crec que no n'hi ha cap més de millor que el nostre i penso que al veïnat també li agrada molt i tothom el gaudeix, tot i l'enrenou que comporten les freqüents celebracions que hi fem.

Se't nota una intel·ligència innata; és aquest do el motor de la teua vitalitat?

No m'hi considero, tinc iniciativa i m'agrada fer coses. El carrer de Sant Rafael ha estat un estímul que em fa sentir activa i jove. Sóc d'anar per

feina des de primera hora, però havent dinat necessito descansar; a la nit dormo un mínim de set hores sense malsons. La feina del carrer ens marca el dia a dia, ja estem treballant en el Nadal, cada diumenge fem competició de bitlles catalanes, que a l'hivern convoca una vintena de jugadors, alguns vénen dels extrems del poble. Mantenim Els Tres Tombs amb pocs cavalls. Castanyes i moniatos per Tots Sants, a vegades acaba sent esgotador. Les noves generacions que s'hi van afegint fan que el carrer sigui un referent per al poble.

Tanta feina et deu tenir enclaustrada, quins són els teus espais d'oci?

Des que al 2002 vaig jubilar-me, sempre tinc una cosa o una altra a fer. Ens agrada escapar-nos a la muntanya i sobretot conèixer Catalunya. Fa poc

hem estat a Puig-reig. En Jordi volia visitar aquella zona del Llobregat i vam aprofitar per veure la colònia tèxtil de la nissaga dels Vidal. Vam coincidir en una visita guiada molt ben escenificada. Ho mantenen molt ben conservat fins i tot l'olor de greix dels filats i el cuir de les corretges de les politges. També vam aprofitar per veure el "Centre Mundial del Ruc Català", que és a Fuives, on es manté aquest ruc tan nostre.

Parlem de la que ens està caient com a Nació. Què ens espera?

Han volgut esprémer tant les nostres llibertats individuals, en llengua, cultura i nacionalitat...

El que passarà no ho sé. Com diu Òmnium Cultural, que no hem de ser només veïns, sinó seguir com som: germans, cosins, pares, avis... Mira,

com jo ho veig! Anys enrere quan s'acostava la Festa Major o el Nadal era costum de fer una bona neteja de dalt a baix i de tots els racons de la casa. Doncs això és el que jo penso que convidria fer: una bona escombrada de tot el que és la política, deixar-ho tot ben endreçat i net i forjar de nou el futur per a Catalunya.

Cròniques (1)

RAUXA ENS VA CONVIDAR A L'ÀPAT DELS BABAUS

Esteve Pujol i Pons

Reconec que el títol d'aquesta crònica pot ser ofensiu per a tothom qui va anar a veure aquesta obra de teatre del Grup Rauxa, de *Gent del Masnou...* i jo m'hi compto!

Anem a pams: després d'haver vist aquesta comèdia tan divertida, inspirada en *El sopar dels idiotes*, de Francis Veber, si algú em convida a sopar a casa seva em farà un cert mal efecte, la cosa serà sospitosa, vaja. M'hi pensaré manta vegada abans d'acceptar la invitació. És que potser busquen un babau –digueu-ne idiota, si més us abelleix– per aixecar-li la camisa durant tot l'àpat i la vetllada següent.

Posem-nos seriosos. *El sopar dels idiotes* és la més famosa i representada d'aquest autor, guionista i director francès, nat el 1937. Els dies 5 i 6 de juliol en vam veure, a l'Espai Escènic de Ca n'Humet, una adaptació molt reeixida dirigida per Francesc Fàbregas. L'argument és ben irònic i es pot resumir en unes frases del programa de mà: *Actualitza l'idiotisme, la*

insensibilitat, l'esnobisme i l'estupidesa humana, regat en la seva trama final per uns grams de moralitat, que ens faran reflexionar sobre qui és veritablement més idiota, el qui el fa o el qui creu que no ho és.

Tots hi anàvem amb la intenció de passar-nos ho bé i, a fe, que ens ho vam passar bé de debò. És una obra tan enginyosa com senzilla, diria previsible, malgrat la seva complicació aparent. Ja rius abans del gag; i això, en aquest cas, és una virtut, no pas un defecte, i multiplica la hilaritat per anticipació. És que ja la veus a venir!

Cal destacar la interpretació magistral de Josep Ducat (*Quimet Portet*); la seva figura i posats m'evocaven l'inoblidable Massagran, des de la fesomia fins als elàstics, caricaturitzat per Junceda; la seva comicitat donava solidesa a tota la representació. Et demanem, Josep, que puguem continuar gaudint de les teves actuacions a l'escenari; no és pas la primera vegada que t'hi trobem, però no hi faltis.

Els altres actors i actrius no desdeien

pas de l'estrella: Josep A. Fernández –Jaf– (*Pere Sirvent*), a qui desitgem que estigui ben recuperat de la ciàtica; Marta Ullod (*Cristina Mesquida*) sempre tan senyora sobre l'escenari; Vicenç Miravet (*Dr. Orteu*), paper discret, però més que suficient; Santi Gomila (*Tito Balaguer*), jove debutant, amb una dicció remarcablement ben articulada i eficient; Mireia València (*Olga Grasset*), prudentment continguda en un paper que tenia el perill d'una sobreactuació innecessària; i Ramon Raventós (*Oriol Colom*) amb la sobrietat i equilibri que ja li coneixem de fa temps.

Amb aquesta obra Ca n'Humet va tancar la temporada. Hi ha hagut espectacles de tota mena, de casa i de fora. Deixeu-me repetir per enèsima vegada que cap masnovi no pot queixar-se per manca de teatre de qualitat a la vila. I afegeixo que el nostre teatre d'aficionats –i ja n'hi ha tres grups al Masnou– demostren una qualitat envejable.

I que continuï!

Cròniques (2)

La Renclusa, Vall de Benasc 13-14-15 de juliol del 2014

Marià Aran

El títol porta el nom del refugi que el Centre Excursionista de Catalunya va obrir, fa més de cent anys, al Pirineu Aragonès, concretament a la Vall de Benasc, per donar aixopluc i servei als muntanyencs que s'hi acosten per assolir els seus cims de més de tres mil metres, o bé, com hem fet enguany els *Dillunaires*, recórrer els seus itineraris gaudint dels espectaculars paisatges, d'estanys blaus, prats verdíssims serpentejats per rius d'aigua clara, torrents braus, fills de geleres espectaculars, rodejades de carenes i pics punxeguts, envoltats per una flora de tots colors i una fauna que es deixa veure, esquerra, de tant en tant, tot i que la notes i sents a prop.

Enguany la nostra excursió preparatòria, la ja tradicional caminada per les muntanyes del Ripollès, al voltant d'Ull de Ter i Núria i que culmina al refugi de Coma de Vaca, no es va poder realitzar per culpa del mal temps, la qual cosa justifica, en part, que la visita a l'alta muntanya aragonesa fos, pots ser, menys exigent que els anys anteriors.

Com que la majoria dels *dillunaires* no coneixia les valls que envolten el Pic de l'Aneto (3404 m), es decidí fer-hi un recorregut que permetés endinsar-nos-hi al més possible, de forma adequada a la condició física de tots, ja que, encara que sembli que cada any en perdem un, gràcies a la jovialitat i alegria que ens caracteritza, les lleis de la natura són implacables i algun cop ens recorden que hem de fer bondat.

Anant al gra, onze *dillunaires* ens plantàrem a la plaça dels *Caballitus* el diumenge tretze de juliol a dos quarts de nou del matí per embarcar-nos als cotxes que ens portarien directament a *Los llanos del Hospital de Benasque*, un antic refugi transformat en un hotel; allà és on vam dinar (de plat combinat, eh!) i agafar el bus, que ens va acostar fins al pla de Basurta, altres tres quarts d'hora, a peu, del

refugi on passàrem les dues nits següents. No cal dir que des del primer moment el paisatge ja és impressionant. Arribats al refugi ens adonem del *nivellàs* de les instal·lacions; prenem possessió de les lliteres assignades i al voltant d'unes *birretes* preparam l'excursió de l'endemà, mentre la flaire del sopar que preparen ens obre la gana. Sopem, xerrem, cantem una mica, un tomb pels voltants i a dormir. Dilluns a les sis diana i a les set tothom al menjador per esmorzar, preparar l'equip i a les vuit en punt iniciem la marxa cap al pic de Paderna (2622 m); el dia surt mig boirós, comencem una forta pujada de mitja hora fins al pla i estany del mateix nom; tot seguint un corriol al costat d'un torrent, travessem un pontet i se'ns obre una vista imponent dels massís de les Maladetes; després d'un pedregam el camí s'empina en direcció al coll d'Alba, el pic del mateix nom ens queda a l'esquerra (3117 m); comencem a trobar neu i finalment hem de travessar una congesta que fa respecte; alguns opten per vorejar-la mentre els altres decidim fer una menja i agafar forces; finalment ens retrobem tots i assolim el cim a les onze. El que veiem és espectacular: les Maladetes, Perdiguero, Posets, Salvaguardia, els plans d'Estany, Basurta i la vista aèria d'on venim. Alguns ploren d'emoció contents d'arribar al cim i contemplar el panorama, ja que no n'estaven gaire segurs. Fem les fotografies de rigor; a en Pere, se li estimba la

màquina, que recupera no sense esforç, mentre els altres patim per ell, que sembla un isard dels salts que fa perseguint-la. Baixem per una tartera un pèl insegura, que ràpidament ens torna d'on veníem; anem bé de temps i, com que el dia s'ha obert del tot, ens dediquem a fer una mica de *pànxing* pels voltants de l'estany i tornem al refugi cap a les dues del migdia, on ja ens tenen el dinar a punt, que devorem feliços i contents, després de passar per la dutxa calenta reparadora. Migdiada gairebé general i temps lliure per a tothom, que hom aprofita com vol fins a l'hora de sopar; passem comptes i així no haurem de fer-ho demà a corre-cuita, ja que sempre són bastant complicats. Després de sopar comentem la jornada passada i preparam la propera; apareixen les anècdotes, els acudits i la xerrola prèvia a tancar el llum; la felicitat és total.

Dia de tornar a casa. Novament diana i el ritual de costum, per sortir a les vuit clavades en direcció al pla d'Aigualluts; superem el coll de la Renclusa per sota el pic que li dóna nom; acabat el fort pendent, queda a sota nostre la immensa planura verda solcada per rius i rierols que la serpentejen procedents de la gran gelera de l'Aneto, el cim emblemàtic i més alt del Pirineu, la vista del qual se'ns va obrint a la dreta a mesura que davallam. El camí obliga a fer fotos de tots tipus als qui hi són afeccionats; llums, contrallums fins i tot en blanc i negre, al paisatge, a la flora i a la

fauna, sobretot a les marmotes que posen com si fossin professionals, la bellesa de l'indret és excepcional, de les millors... seguim cap a la valleta de l'Escaleta una mica més amunt, fem un mos al costat d'una cascada i decidim pujar a l'estany del coll *Deth Hòro*, per contemplar des de dalt tot el resenyat abans... indescriptible!

Finalment tornem al punt de partida de fa dos dies, vorejant la vall pel costat contrari fins arribar a la gran cascada d'Aigualluts, que dona pas al fenomen càrstic del *Forau d'Aigualluts*, on tota l'aigua recollida de les valls que hem anomenat desapareix sota terra i no torna a sortir fins a la Vall d'Aran, al lloc anomenat *Uelhs deth Joeu*, ja comentat en altres cròniques. Esquivant turistes, a les dues som altra vegada al bus, calmem la set i cap als cotxes; ens canviem i prepa-

rem per anar a fer el dinar de comiat; torna la xerxina, els cants, els acudits i les anècdotes... mentre ens felicitem mútuament per com de bé ha sortit tot i com hem gaudit.

Els protagonistes: **Josep Ramon; Joan Casals; Ernest Aguilar; Enric Domínguez; Francesc Carbonell; Víctor Domingo; Pep Parés; Ciscu Ballesta; Joan Anton Soriano; Pere Compañó i Marià Aran.**

Cròniques (3)

XIV Marató de Veus Líriques.

L'òpera *La serva padrona*

Joan Muray
Vocal de Cultura

El passat diumenge 13 de juliol vam tenir l'anyal concert d'estiu, la MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES, de la qual enguany s'esqueia la XIV; i, ja que aquest any commemorem el 300 aniversari de la desfeta que fou la Guerra de Successió, amb la consegüent pèrdua de les llibertats de Catalunya i de la resta dels Països Catalans i d'Aragó, fou triada per la directora de la marató, la insigne cantant i professora Montserrat Aparici, una òpera d'aquell temps, *LA SERVA PADRONA*, de Gio-

vanni Battista Pergolesi, estrenada a Nàpols l'any 1733, i a Barcelona el 1750. Tal com vaig dir a la presentació, l'òpera fou portada per primer cop a la capital catalana l'any 1705, quan aquesta fou la cort reial del rei arxiduc Carles III. La representació, la feren al Saló de Llotja, essent l'òpera representada "ll piú bel nome"

La serva padrona, una òpera bufa, fou cantada al nostre local social per la

soprano BLANCA SANTIGOSA en el paper de *Serpina*, i pel baríton SALVADOR MOLINS; en el de personatge mut de *Vespone* interpretat per CARLOTTA DE HAAN. Al piano CARLES PUIG, insigne músic que ens ve acompanyant tots els anys que portem de maratons. Amb la direcció musical i escenogràfica de MONTSERRAT APARICI.

Tots ells estigueren superbs; fou una vetllada rodona, que arrencà els aplaudiments del nombrós públic assistent, que sortí *ple* de satisfet, bo i felicitant els intèrprets, músic i direcció, així com els organitzadors.

Esperem seguir organitzant vetllades com aquesta per a gaudi del públic a qui agrada la música i el cant en majús-cules.

FELICITATS A TOTS!

Al Masnou
Decidim!
2 0 1 4 ANC
ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Dissabte 6 de setembre de 19 a 21
serem a la PI de la Llibertat.
Donarem informació sobre la Via
Catalana a Barcelona i podràs exercir
el dret de petició.
Vine'ns a veure.

Festes de la verema Alella 2014 12, 13 i 14 de setembre Veniu a la festa!

Caves
Brut
Brut Nature
Brut Nature 5*

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvignon blanc"

Negre Coupage
Tres ceps
Merlot

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella · www.roura.es · roura@roura.es

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41 ferranaymar@ferranaymar.net

www.materialshoms.cat

Homs
materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. Dissabte matí obert fins a les 12.

Exposició de material de decoració

Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció

Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella

Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

Una llàstima

Joan Maresma Duran

Esrúixola és la paraula més esdrúixola de la llengua catalana. Quelcom es esdrúixol quan és molt estrany, incomú, incomprensible. En fi, esdrúixol.

Si esdrúixol fos un vegetal seria un cactus ple d'espines. Si fos un animal seria el cadell d'una cabra i un llobarro. El que és esdrúixol és tan lluny de la normalitat que és com si existís en un altre món, en una altra categoria de coses i esdeveniments. És tan diferent que si ens trobem davant un fet esdrúixol no l'oblidem mai més.

Alemanya 7, Brasil 1, per exemple. Mai no ha existit un resultat tan esdrúixol en la història dels Mundials. I aquí mai no s'oblidarà. De fet encara se'n parla. I és una llàstima perquè, oblidant l'esdrúixol, ha estat una Copa ben bona.

Gairebé tot ha sortit bé. Amb excepcions lamentables. Poques. Hi ha hagut pau i, si no comptem alguns egos, algunes reputacions i el *Neymar*, no han existit víctimes serioses. Però sempre que pensem en aquest Mundial recordem el 7 a 1. I l'esdrúixol no se n'anirà... Ja s'ha instal·lat en les nostres vides com un hoste incòmode, un cunyat que no es vol adonar que fa nosa després de tres mesos a casa, un gat expulsat que sempre torna, un veí que toca la bateria. I el pas del temps no ajudarà. Generacions que encara han de venir no sabran qui ha estat el campió però sabran del fet esdrúixol...

—2014, 2014.... —Sí, home, la Copa del 7 a 1. —Ah, sí!

Una llàstima. Ha estat un Mundial de

bona organització —malgrat els ocells de mal averany; m'hi incloc; *mea culpa*— i de bon futbol. Amb algunes sorpreses com les de *Costa Rica* i *Colòmbia*, que no van arribar a ser esdrúixoles —el que va passar amb *La Roja* sí que va ser esdrúixol també. Una pena per al *Xavi* o per al *Casillas*; em cauen bé. La mossegada del *Suárez* va ser un fet insòlit, potser una manifestació de la fam de guanyar; tal vegada d'una obsessió privada. Espero que triomfi a *Can Barça*. Però no va tenir res d'esdrúixol.

Un dels *mantres* que cercaven l'equip brasiler vaticinava que el fantasma de 1950 seria exorcitzat. La missió ha estat aconseguida. De la pitjor manera possible. La tragèdia del 2 a 1 de remuntada per part de l'*Uruguai* que es va convertir en el "Maracanazo" i que ha estat explicada durant més de sis dècades ja descansa en pau. Ha estat substituïda pel "Mineirazo"...

El tècnic *Felipão* —no només en el partit del 7 a 1— es va quedar mut, estàtic i sense cap tàctica. Depenia només de l'esclat d'un talent. Talent que avui dia és estrany a *Brasil*, malauradament.

El 7 a 1, no obstant, no ha representat quelcom lògic o mesurable. *Alemanya*, em fa l'efecte, no era 7 vegades millor que *Brasil*. El futbol de *Brasil* no va desaparèixer en 6 minuts.

Tothom diu que el futbol en aquest país ha de començar novament. Però la renovació, crec, ja comença amb mal peu. Torna a la selecció el tècnic *Dunga*. Un senyor mal educat i superb. De futbol obsolet, diuen els entesos... I això és el més greu.

Continua sent tot molt esdrúixol...

PD. Ja no escriuré més de futbol. Han estat tres articles... No sé si segueixo a la *torcida* de la *canarinha*. La base del campió de 2010 era el *Barça*. La del 2014 el *Bayern*. Equips entrenats pel *Guardiola*...

LLAR D'INFANTS

El Petit Vailet

Si ho voleu, el vostre fill pot aprendre música a la nostra escola

OBRIM MATRÍCULA PER AL CURS

2014-2015

A partir de 4 mesos

Ens complau dirigir-nos a vosaltres per informar-vos que posem la nostra escola infantil a la vostra disposició i perquè us volem fer saber que el nostre desig és ajudar a cuidar i educar els vostres fills.

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.vailets.com • 93 555 57 11

L'aula de música
"Clau de sol"
és al Masnou.
A l'escola
Petit Vailet
Info. 637 73 62 03

PORTES I AUTOMATISMES

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissores
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

P. Buvisa. C/ Indústria 14 • 93 555 93 88 • Teià

www.automatismesenric.com

Històries de la vila

Joan Muray

RECULL del MASNOU, de CATALUNYA i del MÓN

Pel mes de setembre intentem que les històries de la vila reflecteixin algun moment del passat masnoví especialment relacionat amb la Guerra de Successió, o amb algun altre moment tràgic de la nostra història, sigui del Masnou o de Catalunya; però com que a començament del segle XVIII la nostra vila formava encara part dels municipis de Teià i d'Alella i que va tenir, per sort dels seus habitants, pocs fets remarcables durant aquella guerra, estan, de moment, força estudiats.

Per això, hem cregut oportú per a aquest 2014, any del TRES-CENTS aniversari dissortat d'aquella guerra, causa de la pèrdua de les nostres llibertats nacionals, fer la nostra aportació amb altres fets històrics poc divulgats.

El primer és un fet que sí que passà al Masnou, la visita que hi féu el Caudillo el 1942. El segon, i lligat als títols atorgats al Generalíssim, els d'altres dictadors i autòcrates, així com els de diferents monarques constitucionals, però que, vistos ara, ens semblen tan ridículs com els dels primers. I en tercer lloc, i per treure el mal gust deixat pels dos primers, un petit recull dels fets en què Catalunya ha estat pionera.

Vegem-los:

ELS 200 PASSOS DE FRANCO AL MASNOU

Aquesta visita, la va fer aprofitant la que feia a un altre lloc; però les autoritats

masnovines d'aleshores aconseguiren que com a mínim posés peu a terra aquell 1942, tres anys d'acabada la Guerra Civil de 1936/39.

El petit recorregut que va fer fou el següent. Va arribar amb cotxe al nostre municipi, sense baixar-ne, fins al sector posterior a l'estació del ferrocarril del Masnou, concretament enfront de la primera, o darrera casa segons per on es miri, de les cinc que hi havia entre via i carretera, la que corresponia al magatzem dels Banys de Sant Cristòfol, el que havia estat al segle XIX magatzem de taronges.

Allà en va baixar i empenqué un curt recorregut a peu acompanyat d'autoritats, com veiem a la fotografia, després de passar per una mena d'arc triomfal ornamental, fet amb matèria vegetal. Devia ser poc més de cent metres, per això el títol de 200 passos (1). Va caminar, doncs, fins al davant del Col·legi de la Sagrada Família, lloc on va tornar a pujar al cotxe i va seguir endavant.

El magatzem fou escorcollat a l'avançada per les autoritats per saber segur què hi havia i que no s'hi amagués cap *individuo peligros*. Durant l'estona que va durar el recorregut, hi va haver policia a dins, especialment al terrat, bon lloc d'observació des d'on es veia fins a Premià.

El general Franco, que va governar l'Estat durant quasi quaranta anys,

tenia el següent tractament: *Su Excelencia el General Francisco Franco Bahamonde, Generalísimo de los Ejércitos de Tierra, Mar y Aire. Caudillo de España por la Gracia de Dios.*

Tot i que, quan estudiava a l'Acadèmia Militar de Saragossa, els seus companys, per la seva talla, l'anomenaven *Cerillita*, fet contat en mitjans de comunicació per una familiar seva.

Ha estat l'únic dictador al món que ha utilitzat *por la Gracia de Dios* a les monedes encunyades durant el seu temps.

Durant la visita al Masnou l'acompanyava, a més de l'alcalde del Masnou, *Don Santiago Buch Vallverdú*, que ho fou del 1940 al 1952, l'alcalde de Barcelona *Don Miguel Mateu Pla*, que ho va ser del 1939 al 1945. A la imatge, també a primera fila hi veiem dos militars més, que deuriem ser el Capità General i potser el Governador Militar. Ja veieu com fou la gran visita.

TÍTOLS DE DICTADORS, AUTÒCRATES, REIS I EMPERADORS

En aquest segon apartat veurem, a més dels títols de Franco, els d'altres dictadors, reis i emperadors, així com el nom que reben o rebien els trons on s'asseien. Són aquests:

REI DE REIS – Nom de l'Emperador d' Etiòpia, que pretenia descendir del rei Salomó i de la reina de Saba. També rebia un altre títol ben pompós, el de **LLEÓ DE JUDÀ**, per la tribu del mateix nom.

XA IN XA – Aquest títol era el que duia el Xa de Pèrsia, i el tron on s'asseia era el **TRON DEL PAÓ REIAL**.

LA PORTA SUBLIM – Nom que rebia el Soldà de l'Imperi Otomà (Turquia).

EL TRON DEL CRISANTEM – Nom del tron de l'Emperador del Japó, personatge a qui també s'anomena **FILL DEL SOL**.

FILLS DE RA – S'anomenaven així els antics faraons d'Egipte, ja que es creia que descendien del déu Sol.

SA GRACIOSA MAJESTAT – Aquest títol és encara usat per la reina d'Anglaterra, d'Escòcia i d'Irlanda del Nord, o sigui la Gran Bretanya.

EL REI CRISTIANÍSSIM – Els reis de França es feien anomenar així fins que

L'emperador actual del Crisantem, Akihito, del Japó.

la guillotina els segà el coll.
SA CATÒLICA MAJESTAT –

Continuem amb nom religiós; però, en comptes de cristià, els reis de Castella i després d'Espanya el porten.

EL CELEST IMPERI – Nom que rebia l'Imperi Xinès fins al segle XIX, abans de passar a ser un imperi comunista.

PONTÍFEX MÀXIM – Títol que ostentaven els emperadors romans, així com el de Cèsar. A la caiguda de l'imperi romà, el títol el porten els Papes de Roma, entre d'altres.

Estàtua d'August com a pontífex màxim, Musei Vaticani, Roma

GENERALÍSSIM PER LA GRÀCIA DE DÉU – Aquest ja l'heu vist al primer apartat, i força més llarg. El títol de *Caudillo*, que també duia, és un títol arcaic dels antics cabdills castellans.

DEFENSOR... – Aquest, amb l'afegit de la fe (de diverses creences), l'utilitzen els més importants dirigents de les dife-

rents creences del món islàmic.

I ara anem pel darrer apartat, a veure si aconseguim sortir d'aquesta lectura setembrina amb un millor sabor, amb més bon gust a la boca.

FETS EN QUÈ CATALUNYA HA ESTAT PIONERA:

PRIMER PARLAMENT D'EUROPA i del món. Era la Cort Comtal, nom que rebia el nostre primer Parlament. Va néixer en temps del comte Ramon Borrell, vers l'any 1000.

L'ESCRITORI DEL MONESTIR DE RIPOLL va ser el primer de la península. Fou un focus d'expansió de les tres cultures, àrab, jueva i cristiana, a tot Europa. L'àrab i la jueva foren l'enllaç amb les fonts hel·lenístiques. El 1047, Ripoll tenia 245 volums copiats pels monjos, una xifra extraordinària per l'època.

Il·lustració de la "Bíblia de Ripoll", un dels còdex més rics produïts a l'Edat Mitjana sota l'impuls de l'abat Oliba.

PRIMERES LLEIS, CARTA MAGNA, d'Europa i el món. Provenent dels Usatges, promulgats pel comte Ramon Berenguer I el 1064/68.

ASSEMBLEES DE PAU I TREVA. Reunions en les quals hom establí uns períodes d'interrupció de les hostilitats. Les primeres tingueren lloc a la primeria del segle XI, a Toluges, el Rosselló.

PRIMERES LLEIS DEL MAR, Llibre del Consolat del Mar. Col·lecció d'ordinacions, usos i costums marítims i comercials que arribà a tenir autoritat de llei. La seva base prové de les *Costumes de la Mar*, redactades entre 1260 i 1270.

També dues **Denominacions de CATALANA**, l'una dins el món de l'arquitectura i l'altra en el de la tècnica, que així es denominen a tot arreu. Són aquestes:

Edició de 1914 del Llibre del Consolat de Mar, publicat per Ernest Moliné i Brasés.

VOLTA CATALANA. Tècnica de construcció tradicional catalana. Exportada a tot el món per l'arquitecte valencià, format a Barcelona, Rafael Guastavino. La seva obra més famosa, amb aquesta tècnica, és la Grand Central Terminal de Nova York, feta el 1913. A aquesta mateixa ciutat hi deixà més de 360 edificacions, entre elles el Carnegie Hall. A la ciutat de Boston també hi deixà la seva empremta en un centenar d'obres, entre elles la Biblioteca Pública.

ESFERA CATALANA. Esfera de rellotge, sobretot de butxaca, i que consisteix en una mena de garlanda daurada en forma ondulant.

Mostra de l'esfera catalana en un rellotge antic de butxaca.

Fins aquí aquest recull, que, com deia al començament, es fa pel mes de setembre, quan s'escau la nostra DIADA NACIONAL.

NOTES

Cent metres són, depenent de les cames de cadascú, uns o altres passos. Els d'una alçada mitjana equivalen a uns 135/150 passos.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

Rememorant l'amic Joan Bosch

POTINERIES

• Papa, què son les dietes?

Les tietes són, per a tu, les germanes de la teva mare o bé les meves germanes.

No et pregunto, papa, per les tietes, això ja ho sé! Ho faig per saber què són les dietes, no les tietes.

Les dietes, les dietes? Mira, millor consulta-ho al Pompeu Fabra. Ni els funcionaris de l'estat no saben exactament de què es tracta.

• Mama, un sobresou és un sou amagat dins d'un sobre?

Ben mirat i sense entrar en detalls, pot ser que sigui així. Mira, fill, ets molt petit encara per posar-te en política.

• Àvia, els pets pesen? No, maco, no; són gasos eteris més lleugers que l'aire. És el gas metà produït dins l'estómac i els intestins i que a vegades, en societat, pot posar-nos en una situació enutjosa.

Àvia, doncs m'he fet caca... Les cal-

cetes pesen més!

• Avi, l'altre dia vaig sentir dir, encara que jo feia veure que no escoltava, que es paguen "serveis" amb "barra lliure". Què és això?

No et preocupis, minyó! Tot s'arreglarà satisfactòriament. Si l'Estat no pot cobrar el seu tant per cent establert per aquesta modalitat de pagament, aquests serveis tenen els dies comptats. La moralitat prevaldrà gràcies a no haver-hi negoci.

• Tots som tan puntuals que sempre fem tard a la mateixa hora.

• A la Carretera Nacional II una parada de síndries oberta al públic. El pagès amb potent veu pregona: Per vint cèntims podeu beure, menjar i rentar-vos la cara! A vint cèntims la tallada! Animeu-vos-hi!

En Calet tindrà prou temps aquestes vacances. Li deixem un bon espai. Gràcies!

La punta de la llengua (57)

Esteve Pujol i Pons

Anomenem *topònims* aquells noms que designen llocs; així, per exemple, el Masnou, Maresme, Serra de Marina, Teià, Alella, Sabadell, Vallès, Sant Llorenç del Munt, Segrià, Barcelona, Montserrat, Catalunya, Califòrnia, Àsia, Oceania...

Molts d'aquests topònims, no pas tots, prenen una versió diferent segons la llengua que els fa servir; no hi ha cap norma fixa per fer-ho o no fer, és el costum de cada idioma i prou. Nosaltres escrivim Londres (els anglesos London); París, Bordeus, Marsella, Tolosa, Montpeller (els francesos Paris [Parigi els italians], Bordeaux, Marseille, Toulouse, Montpeller...); Milà, Florència (els italians Milano, Firenze); Estrasburg (els francesos Strasbourg i els alemanys Strassburg); Copenhaguen (els danesos København); Estocolm (els suecs Stockholm); Hèlsinki (els finlandesos Helsinki, els suecs Helsingfors); Nova York (els americans New York); l'Havana (els cubans La Habana); Japó (els japonesos 日本国); Xina (en xinès simplificat 中国, en xinès tradicional 中國); Moscou (els russos Москва); Ucraïna (els ucraïnesos Україна); Atenes (els grecs Ἀθήναι); El Caire

(els àrabs القاهرة); Jerusalem (els hebreus ירושלים)... He posat molts topònims en la seva versió original perquè ens adonem més fàcilment que som nosaltres qui els canviem, no pas ells!

Per raons semblants, els catalans escrivim i diem Espanya, Còrdova, Saragossa, Osca, Conca, Terol, Cadis, Algesires... (els castellans España, Córdoba, Zaragoza, Huesca, Cuenca, Teruel, Cádiz, Algeciras...); Barcelona (els francesos Barcelone); Girona, Lleida (els castellans Gerona, Lérida)... I ningú no s'ha d'enfadar per això; és un costum de les llengües. Val la pena de recordar que els topònims i noms propis bascos s'escruien originalment en B, atès que la V no existeix en eusquera, així doncs: Àlaba, basc, basquisme, Xabier...

En resum: hi ha topònims que varien en les diferents llengües i d'altres no. Els catalans escrivem Mondoñedo i no pas Mondonyedo, Madrid i no pas Madrit, Ciudad Real i no pas Ciutat Reial... Per suposat que sempre caldrà passarlos al nostre alfabet llatí o al que calgui... i això ja és una transcripció molt notable.

Parlem de llibres

August Garcia i Orri

El plaer de la generositat

Els enrevessats camins de la política editorial d'aquest país han fet possible recuperar un dels títols de Pere Martí: *El grill d'en Quim*, ara rebatejat com *En Quim i el grill* (1). Cal agrair-ho a Josep-Francesc Delgado, d'Edicions del Roure de Can Roca, que n'ha fet una edició esplèndida, millorant l'anterior de Cruïlla (2005). A més, ha apostat per publicar-lo també en castellà: *El grillo de Quique*.

Recordem la història. En Quim, un nen de sis anys, passa uns dies de vacances -i el seu setè aniversari- a casa dels avis. Serà el seu primer aniversari lluny dels pares, absents per un viatge de negocis. Però la tristesa inicial deixarà pas a un munt de descobertes sobre la vida al poble, entre l'hort de casa i les visites als voltants, que el mantindran prou distret i animat. Un aniversari que recordarà per sempre a causa d'un regal molt especial.

No deu ser casualitat que l'acció d'aquest llibre de Pere Martí passi en

un ambient rural, en contacte directe amb la natura. Segons ell mateix explica, la història d'*En Quim i el grill* parteix d'una anècdota personal viscuda en la seva infantesa a les terres osonenques d'on és originari. És, per tant, la força evocadora d'aquest doble paradís -la infantesa i l'entorn natural- la que mou els fils d'aquesta obra i, segurament, els de la major part de la seva narrativa per a infants. Hi descobrim també d'altres llocs

comuns, com aquesta tendresa que amara sempre les relacions entre avis i néts -tot un toc d'alerta avui que els antics esquemes familiars han quedat capgirats. On els primers traspassen als segons la saviesa d'uns temps molt diferents als nostres d'ara. Un món on l'estimació i el respecte a la natura ja existia molt abans que ens el redescobris l'ecologisme. Un món que convida a tastar el plaer de les coses senzilles, naturals. I si no, di-gueu-me: a quin nen li agradaria més que li regalessin una gàbia en comptes d'una consola de videojocs o una tauleta tàctil? I encara una darrera lliçó que en Quim aprendrà aquests dies amb els avis: la del plaer de ser generós.

Edicions del Roure de Can Roca ha volgut apostar per un valor jove a l'hora d'il·lustrar aquesta nova edició: la Marta Ponce. I després d'observar atentament els seus dibuixos no podem més que felicitar-nos per la tria. Hi aporta originalitat i frescor sota una mirada sensible i bonhomiosa, en la línia dels valors que traspua el text de Pere Martí.

(1) Pere Martí i Bertran. *En Quim i el grill*. Edicions del Roure de Can Roca (Col·lecció "Barba Blava", 2), La Garriga, 2014. Il·lustracions de Marta Ponce. 48 pàgines.

Dites i personatges popular (15)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...que som a *la setmana que no va tenir divendres?*

S'aplica quan algú es troba en una situació que se suposa que no pot passar mai per impossible, ja que totes les setmanes tenen divendres. La dita es refereix a la setmana en la qual el Papa Benet XII va fer la seva entrada a París en visita 'oficial', després de ser entronitzat Sant Pare el 8 de gener de 1335. Era previst que aquesta entrada es fes el dijous, però això va resultar impossible per la gran pluja que va caure aquell dia, tot un diluvi. Era costum que el Papa recorregués els carrers principals en carruatge descobert.

Cal recordar que la seu del Papat, en aquells anys, estava situada a la ciutat francesa d'Avinyó.

Així, com que la pluja va impedir que fes la seva entrada triomfal a la ciutat es va haver de traslladar l'esdeveniment a l'endemà, divendres.

Però, en aquella època, el divendres era de dejuni, respectat per tothom rigorosament, la qual cosa impedia la celebració. Així, per resoldre la qüestió, el nou Papa dispensà al poble de respectar el dejuni, i aquella setmana, va ser com si no hi hagués divendres.

I ja que estem tractant qüestions de dites populars, n'afegim una de relacionada amb aquest tema.

Quan el 1398 es va instar Benet XIII a renunciar al Papat i ell es va negar rotundament a fer-ho perquè considerava que era l'únic del tres que havia estat nomenat cardenal abans del Cisma d'Occident (entre 1378 i 1417) -fou elegit el 1394 amb un total de 20 vots sobre 21 possibles- i que, per tant, era el més legítim (els altres Papes eren Alexandre V i Gregori XII), va sorgir la dita castellana 'mantenirse en sus trece', en referència al número XIII que ostentava en l'ordinal del seu nom.

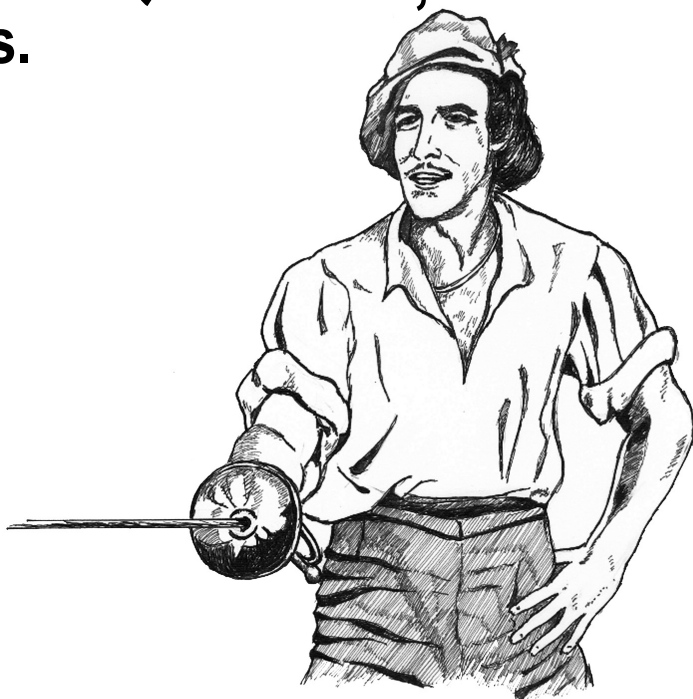
Per a més informació sobre tot plegat, i d'altres dites publicades, podeu consultar la nostra pàgina web: sites.google.com/site/ditesmasnou

ELS TRES MOSQUETERS, un plagi famós.

Josep Condeminas

Alexandre Dumas va ser un escriptor famós i prolífic i que ha deixat obres imperibles com *Els tres mosqueters*, potser la seva novel·la més famosa, i portada al cinema en nombroses versions. Per a mi, la millor és la de 1948 del director George Sidney, amb Gene Kelly com un carismàtic i dinàmic D'Artagnan, i Lana Turner com una seductora i malvada Lady de Winter; però jo diria que la vida de Dumas encara és més interessant, aventurera i polèmica que la de qualsevol personatge de les seves novel·les; no en va se li atribueixen descarats plagis i ser autor d'escrits que ell sols havia modificat amb el seu estil. Però, anem a pams.

D'Artagnan, el més carismàtic dels tres mosqueters, va ser un personatge real. Es deia Charles de Batz Castelmore i Montesquiou, senyor de D'Artagnan, petit senyoratge de Bearne, a pocs quilòmetres de Tarbes. La seva família pertanyia a la petita noblesa de província ja que posseïen un petit castell o casa fortificada a Lupiac, un poble de la Gascunya. Un oncle seu, Henry de Montesquiou, havia estat al servei del rei Lluís XIII i, gràcies a la seva influència i sobretot de Maria de Mèdecis, mare del rei, Charles de Batz, va aconseguir ser admès com a mosqueter a la companyia del senyor des Essarts, cunyat del capità Troisvilles o Treville. Segons documents, al 1640 ja se'l cita al setge d'Arras i, dos anys més tard, a la companyia del Rousillon. La seva suposada enemistat amb el cardenal Richelieu en tot cas va durar molt poc, ja que el cardenal va morir el 1642 i D'Artagnan va passar seguidament al servei i a la protecció del successor de Richelieu, el cardenal Mazarino. Amb tan bons padrins, la seva carrera militar va ser prou significat, ocupà càrrecs de confiança i participà en campanyes com la de Turena i Flandes, a més d'estar al càrrec de la companyia

dels anomenats mosqueters grisos. D'Artagnan va ostentar el grau de Mariscal de França i va trobar la mort al setge de Maestricht al juny de 1673. Fins aquí la breu biografia de Charles de Batz, D'Artagnan, personatge que estaria totalment oblidat si no fos que un altre mosqueter, Gatien de Courtitz, coetani seu, en va escriure la història. Un personatge curiós aquest Courtitz, amb una vida tan moguda com la del mateix D'Artagnan. Acabada la guerra amb Holanda, Gatien de Courtitz va deixar la milícia i es va dedicar a escriure, sobretot libels, posant en solfa detalls escabrosos de la Cort del rei Lluís XIV, amb la qual cosa va ser denunciat i empresonat durant anys a la Bastilla. Escriptor d'un cert èxit, va escriure uns cinquanta llibres i, entre ells, la biografia de Charles de Batz, llibre sense cap transcendència i, consegüentment oblidat durant anys. Durant una visita a Marsella, Dumas va entrar en contacte amb Joseph Mery, bibliotecari d'aquella ciutat, que faria arribar a Dumas el llibre de Courtitz. En aquest llibre hi és tot: la pintoresca arribada del jove gascó a

París, el duel amb els tres mosqueters, Athos, Porthos i Aramis, la pugna amb Richelieu i Lady de Winter, les joies de la Reina Anna, el Duc de Buckingham, el seu amant, així com la gentil madame Bonacieux, línia argumental a la qual el col·laborador de Dumas, Auguste Maquet (denominat negre a l'argot literari) seria qui faria un primer esborrany de la novel·la, i Dumas li donaria volada i dramatisme literari amb el seu innegable talent i estil. És per això que potser seria de justícia donar el mèrit a tots dos.

És innegable que Dumas va trobar un filó en el llibre de Gatien de Courtitz, i l'èxit de la seva versió va contribuir a la universalització de l'obra, encara que per a alguns resulta excessivament extensa, cosa, però, comprensible, atès que a Dumas se li pagava per línia escrita i, per tant, quant més escrivia més cobrava, pràctica que al final va esdevenir abusiva i ben aviat va entrar en conflicte amb el seu editor.

Font consultada: El llibre apòcrif "Memòries de D'Artagnan".

Les nostres famílies d'avui

Dr. Aleix Ripol Millet.

Psicòleg i mediador en famílies

ripolmillet@hotmail.com 619 52 25 82

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

EL MEU FILL TÉ "NÒVIA"

(o xicotota o com li diguin ara...)

O la meva filla té "nòvio". No és igual però és igual.

No pot ser! Si tan sols té 16 anys!

La mitjana d'edat de la primera relació sexual completa ha baixat de 17,2 a 15,7 anys a Euskadi, segons un estudi de la facultat de Psicologia de la Universitat del País Basc (UPV / EHU). L'estudi també afirma que quatre de cada deu adolescents bascos d'entre 15 i 18 anys ja han mantingut relacions sexuals.¹

Jo també penso que és massa aviat. Però és una realitat. I l'hem d'encarar.

A Europa inquieta no tant el nombre d'embarassos no desitjats (existeixen i utilitzen mètodes contraceptius i moltes noies avorten quan no és aconsellable ser mare) com la davallada de la libido d'una part de la població, acceptar el compromís que implica establir una relació estable i la poca disposició a assumir la responsabilitat de tenir un fill quan és possible i desitjable fer-ho.²

Al nostre país el procés ha estat diferent, però també ha contribuït a la desorientació en aquests temes d'aparellament, amor i sexe.

Crec que la religió catòlica més conservadora ens ha fet un flac favor en quasi identificar plaer sexual amb pecat. La sexualitat i el plaer sexual són font d'energia, felicitat i creixement, i tant més quant més humà -ric, complet, complex- siguin. El fet cultural sublima i supera el que és fisiològic completant

la finalitat purament reproductiva amb una rica barreja de valors humans de comunicació, de relació i d'amor. Reservar la sexualitat exclusivament a la reproducció té l'efecte contrari del que suposo que alguns pretenen: animalitza en lloc d'humanitzar la sexualitat³

Les noves generacions estan cercant noves formes d'establir lligams personals significatius i/o de parella. Els models clàssics de papa, mama i nen o nena, vivint tots junts en una casa fins a l'emancipació dels fills, tal vegada anirà deixant de ser el model únic de convivència.

Quan al nostre servei tenim consultes sobre la possible precocitat de les relacions, acostumem a explorar la situació mitjançant algunes preguntes:

- Vosaltres, els pares, teniu prejudicis o actituds rígides en relació al sexe? En relació a l'amor? En relació a les mesures contraceptives o en relació a l'avortament? (la meva generació ha de reconèixer que sí que en tenim).

- Han estat ell o ella mateixos qui us han comunicat que tenen nòvio o

nòvia? Heu pogut parlar amb ells del tema?

- El vostre fill o la vostra filla us consulta o comenta altres temes i possibles conflictes? Us menteix sovint? (és gairebé normal en molts adolescents). Us té por?

- Té el vostre fill o la vostra filla algun adult amb qui parli amb plena confiança del que li passa? No acostumen a ser els pares... massa vinculació-dependència. Una germana més gran? Una tieta? Un avi o àvia?

- Té problemes especials (dic especials perquè tots en tenim algun, de genèric, els més joves encara més...), de salut, en relació als companys, amics, escola, addiccions, etc.?

- Heu parlat d'amor, d'enamorament i de sexe amb ell o amb ella? No val "segur que sap més que nosaltres..." Volem dir explícitament, cara a cara. És conseqüent (tot el que un adolescent pot ser-ho) amb el que pensa i diu?

Si les respostes a molts d'aquests punts són satisfactòries... anem bé.

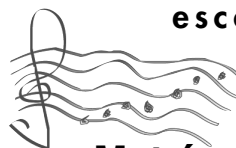
Tant de bo que en el seu progrés en aquesta nova etapa de la descoberta de l'amor i del sexe (ja fa temps que sabem que no hi ha fase de latència... hi ha sexe des de molt petits) els nostres fills i filles estiguin enamorats o enamorades de la seva parella! Això els facilitarà arribar a estimar-se.

1 SAN-JUAN GUILLEN, C., Tesis doctoral. "Representaciones sociales del SIDA: Discursos y sesgos cognitivos". Universidad del País Vasco, 1991

2 <http://www.AnaAlexandraCarvalhoira.ispa.pt/eventos/relevancia-do-erotismo-no-estudo-da-sexualidade>

3 RIPOL MILLET, A. (2011). *Estrategias de mediación en asuntos familiares*. Ed. Reus S.A

escola de música

Emma Calvo

Matrícula oberta

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 · 630 16 33 26

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme

Lluís Valls Marí

En temps de
crisi: una
imatge i mil
paraules

Exposicions

Del 6/9 al 2/10

Exposició *"Tenim una vida"*, art i filosofia sobre els valors humans, de Joan Condal

Del 4/10 al 6/11

Pintures, de Presen de la Iglesia

Cursos de teatre per a totes les edats Vine-hi i... actua

627630082 (Oriol) · 676334144 (Aina).

LINDY HOP

Apunta't al curs

Ens trobem cada dimecres de 8 a 10 del vespre a **Gent del Masnou**
Dr. Agell, 9. Informació: **627 728 747**

Curset trimestral de ioga

Els dimarts de 2/4 de 8 a les 9 del vespre
meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, *pareo* i roba còmoda.

Preu trimestral: **socis 70 €**, no socis **80 €**

Inscripcions a GDM Tardes de feiners de 6 a 2/4 de 9

Vocalia Recreativa

Més informació 607 74 74 99

DÒMINO

Vols jugar al dòmino? **Vine-hi.**
No en saps? **Te n'ensenyarem.**
Ja en saps? **T'ajudarem a millorar el teu joc.**

Inici del curset: **dijous, 5 de setembre.**

Socis **6€** - no socis **12€**

Cada **dilluns i dijous de 6 a 1/4 de 9** del vespre.
inscripció a Gent del Masnou de 6 a 1/4 de 9 del vespre
Vocalia Recreativa

Grup Rauxa de GDM

Diumenge amb lletres

28 de setembre a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

Teatre de Gent del Masnou

ENTRADA GRATUÏTA

49è Curs de Balls de Saló de Gent del Masnou

Del 19 de setembre al 20 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22

Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca, fox, pas doble, mambo, etc... A partir de nivell 0

Preu parella soci: **80 € / no soci 90€**

Inscripcions i pagament a CatalunyaCaixa fins al **18 de setembre**
informació a Gent del Masnou Dr. Agell, 9, de 6 a 2/4 de 9 del vespre

93 126 82 20

Places limitades · Vocalia Recreativa · gm.recreativa@ya.com

Arran de sòl

Pledebuit

Per a aquest setembre us deixaré descansar de les meves experiències tecnològiques amb el meu sistema caní d'alta gamma en comunicació (eh que parlo ple de bé?).

Us parlaré de prohibicions que patim els de la meva espècie. Primer en faré un llistat i, acabat aquest, intentaré analitzar un per un els pros i els contres. Són aquestes:

Que no ens és permès d'anar pel carrer sense lligar ni dur morrió.

Que no podem anar a la platja.

Que en certs establiments no ens deixen entrar.

Segurament que me'n deixo alguna, ja que jo, per ser un ca sui generis, no m'adono de les prohibicions. I ara passem a veure l'opinió que em mereixen.

Per què no hi podem anar? Segur que molts de nosaltres som més civilitzats que molts elements que hi circulen.

I per què hem d'anar amb el morro fermat? Quan n'hi cada un dels vostres que mereixerien portar la boca closa, ja que s'ha d'escoltar cada cosa que Déu n'hi do.

I a la platja, per què no? Segurament que direu que ens hi podríem cagar (a la platja, és clar, ja que a mar, per la forma en què ho hem de fer ens seria força difícil). Home, sí, és clar; però mira que hi ha cada marrà, que valdria més que no l'hi deixéssiu anar, ja que ho empastifa tot i a sobre es pixa a mar. I a més, no sabeu la meravellosa sensació que ens resulta en posar-nos en remull de forma total.

Hi ha botigues on no ens deixen entrar, i d'altres que sí. No entenc aquesta diferència. Deu ser a criteri de l'amo del negoci. Suposo que no deu ser pas per temor a robatoris, ja que al nostre codi no tenim aquest defecte (vosaltres sí). En canvi, sí que he observat que al local social de la nostra entitat, sí més no a la sala d'exposicions, se'ns permet l'entrada. Deu ser que potsar hi entenen més que alguns. Bé, ja veieu el que penso al respecte.

Ara comentaré coses i fets referits als meus congèneres que no trobo gens bé. Són les següents:

Per què quan hom va a passejar per carrers on les cases tenen un tros de jardí al davant, o a la zona de torres, quan passa algú, sigui persona o gos, de dins sempre et borda un gos i et fot un espant que et posa els pèls de punta? I el pitjor és que, aleshores, la resta de gossos de les altres cases responen i s'arma un concert de mil dimonis.

Per què hi ha aquesta moda de les corretges extensibles, amb les quals els quissos van per on els dona la gana, i els vianants corren el risc de fotre's una bona nata? Oh i a sobre els amos dels quissos els deixen fer i encara et miren malament.

I per acabar, sabeu quina és la (per a mi) novetat?, doncs que hi ha hotels, residències, etc. que són fets expressament per poder-hi anar els gossos amb els seus amos respectius. Doncs molt bé.

Bé, per ara ja n'hi ha prou de permetre'm abocar les meves dèries. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia
El cullerot

Pa de carn

Com que ja tornem a la dinàmica del dia a dia... que si horaris, poc temps, molta feina... aquí teniu una recepta per a la canalla ben fàcil de fer!

Ingredients

1 kg de carn picada, 2 grans d'all, 250g de ceba, 1 pastanaga, 150g de pa ratllat, 60g de formatge ratllat, 1 polsim de pebre i 1 polsim de sal

Preparació

Introduïu la carn en un bol amb la ceba finament tallada, la pastanaga ratllada, l'all picat, sal, pebre, el formatge i el pa ratllat.

Barregeu-ho tot amb les mans fins aconseguir una massa homogènia.

Aboqueu la barreja en motlles d'una ració (de silicona i amb la forma més divertida que vulgueu) i coeu-ho al forn, preescalfat a 200°C, durant aproximadament 35 minuts.

Deixeu-ho refredar completament i desemmotlleu-ho.

Ho podeu acompanyar amb unes verdures, patates, puré...

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

L'ESTELADA

El primer cop que una bandera catalana amb l'estel va aparèixer en públic fou al balcó de la seu de la Lliga Nacionalista Catalana a París. En fou el creador Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872 – el Masnou 1938).

La bandera estelada, tal com la coneixem, neix de la necessitat de la creació d'una bandera de combat i pren forma definitiva l'any 1918. La quadribarrada tradicional quedava curta per a les aspiracions catalanes, per tant, l'estelada, es convertia en la nova bandera de la Catalunya lluitadora per la independència.

L'estel blanc solitari simbolitza la llibertat i, en la bandera, la independència del país que representa. **El triangle** equilàter representa l'estabilitat.

Les banderes d'estats independents o dels qui ho volen ser, en moltes hi sovintegen estels. Cuba, antiga colònia espanyola fins a l'any 1898 i la seva lluita per la independència era ja seguida pels catalanistes del segle XIX.

Prenent, doncs, com a model la bandera de Cuba, Ballester, que hi residí temporalment va impulsar el disseny definitiu de la bandera del triangle i l'estel.

Els colors tenen la mateixa simbologia que els dels ideals de la revolució francesa, posteriorment adoptats a la banderes dels EUA i de Cuba, així com en molts altres països.

El triangle blau representa el blau del cel (la humanitat) on al bell mig llueix l'**estel blanc** (la llibertat).

Pengeu a finestres i balcons l'estelada o la bandera catalana aquest 11 de Setembre. Formeu part d'aquest projecte per a Catalunya, que ens portarà a un futur millor.